

Discurs solemn

Fraților care vă înjurați!
Fii ai aceleiași națiuni!
Voi toți sunteți poporul, Națiunea,
voi sunteți concepuți de mame de sex feminin
– și nu de turul modificat genetic sau
de pavian! – într-o clipă de dragoste,
cu un bărbat păcătos, prin vrajă – tată și
nu
cu o bufniță dotată cu organ masculin
prin chirurgie genetică prin vaiete
deplângându-și înțelepciunea,
n-aveți decât să vă huliți cu curaj
mai departe, căci dracul oricum înghite
și ia totul,
fură,
apucă,
adună în infern,
depune și plătește
polița, își achită datoria și decide
apartenența fiecăruia, se uită strâmb și
îi place să vadă cum vă scurge sângele
în acest joc stupid, talmeș-
balmeș, îngreunând spinarea celui alt, ca
Satana, cu munți de cadavre în spate,
toți făcându-și vânt la față – iată, nu-i place
acest miros nici celui care propune acest joc

necurat, găsim prea mare pleava aceasta
de opt miliarde, din ea cincisprezece milioane –,
o națiune călită în Hadesul istoriei, dar care
n-a învățat nicicând din înfrângeri, își roade
ca viermele propria-i carne, ducând
cu zel blestemul la împlinire, căci
sunt contra firii acum orice partid și grup de interese,
unde la ordin se măsoară decese zilnic
de ordinul zecilor de mii,
mascați diformi fug în plină zi
la carnavalul gazării, în timp ce
cu povești false spală sânge și creiere
cronicari vânduți pe câțiva lei, peste
mormânt nu mai e ctitorie bărbătească,
doar câini sângeroși, dezlănțuiți,
mercenari ieșiți la pradă, să schimbe
opera Domnului în glume corcite,
cum fac în cabaretele ieftine,
sub ochii închiși ai puterii – paiațe
perverse! Și voi, absolvenți eminenți ai
înșelăciunii, rechini ai știrilor mirosind a hoit
ce roadeți mamela lui Tiresias,
sfâșiați mai departe fundul Europei,
oricum nu vă spune nimeni
amin,
și nu mai rămâne decât,
din Cartea Cărților moștenit și nestrigat,
un blestem
tacit:

Note din observații

Cum se îmbulzesc condeierii!
Cum se face lobbyul cucernic!
Limba mișcată la stânga și la dreapta
face să lucească funduri cu suta,
și dansul de păun împins la extaz
încântă babele literare;
după culisele premiilor,
unde un urs pedofil mormăia cu zor,
drept salvare a țării, cuvios,
pușculița bunătății sună vesel,
gurile ca de capră distribuie favoruri
ș-aduc jetoane de popularitate,
mari lideri de opinii prezic cu cărți
false un viitor măreț de Rasputin,
și tauri-patrioți în cluburi Paternoster
frământă sâni divelor sterile,
mulgând lapte/fonduri din mai multe surse
fiindcă îi pasc plictisul veșniciei,
indiferența gri și liniștea,
pică din Edenul lor prezent, unde
ca musca pe dulceața fierbinte
sorbeau lichidul vâcos din eul lor.

Notă de cabină la Divina Comedie

Vine judecata de apoi
și încă una,
drumu-i marcat de fumigene,
să nu pierzi calea,

să nu devii prea încrezut,
nu greși pasul,
căci nu e învierea,
numai aisbergul,

te ții de vârful lui,
și tot se va năruia,
îți învârti capul amețit,
precum un zombi,

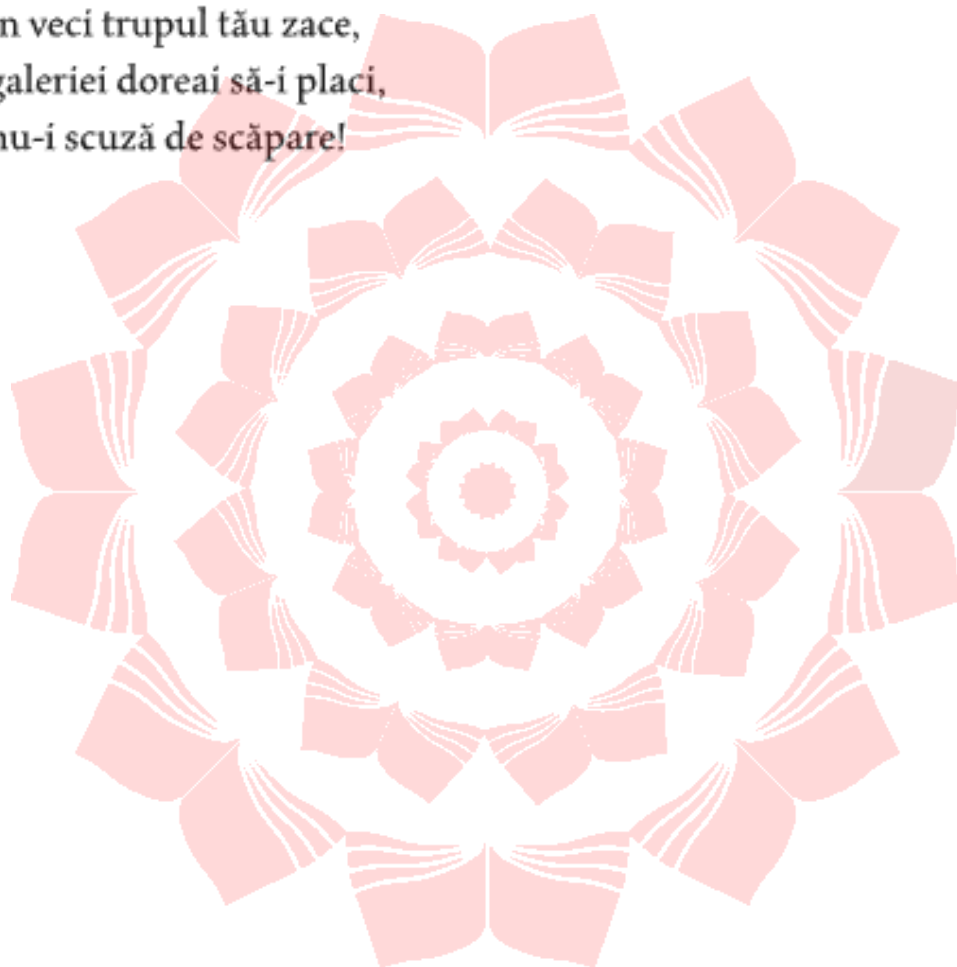
infern și purgatoriu
ți se topesc în suflet,
miezul drumului uman l-ai făcut,
ș-acum unde ești?

Mai departe de Eden,
de casă și mai departe,
în teatrele stranii
bântuie muzici fatale,

Fruntea lui Hamlet

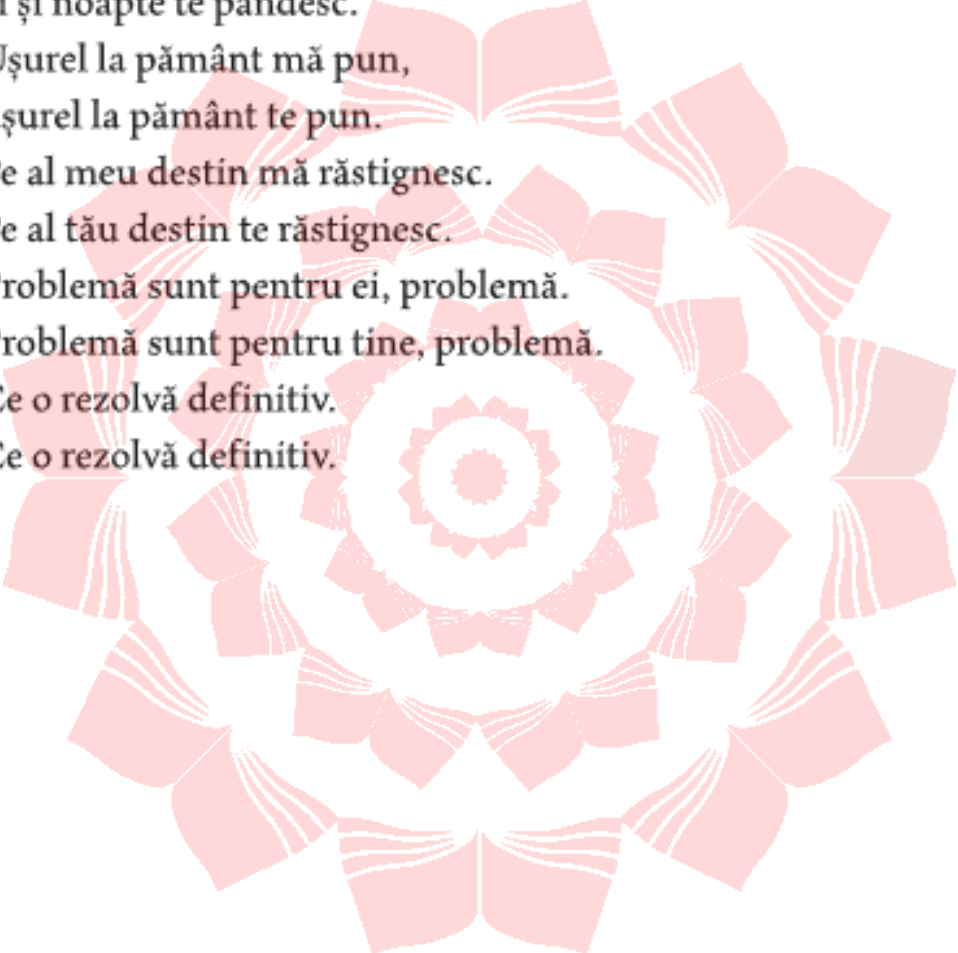
în săli de spectacol goale
diavolul te paște,
pentru un public mascat,
să tot crăpi ți se cere,

iar când pe scândurile reci
în veci trupul tău zace,
galeriei doreai să-i plăci,
nu-i scuză de scăpare!

Coreșpondențe

Peste tot mă urmăresc,
peste tot te urmăresc.
Zi și noapte mă pândesc,
zi și noapte te pândesc.
Ușurel la pământ mă pun,
ușurel la pământ te pun.
Pe al meu destin mă răstignesc.
Pe al tău destin te răstignesc.
Problemă sunt pentru ei, problemă.
Problemă sunt pentru tine, problemă.
Ce o rezolvă definitiv.
Ce o rezolvă definitiv.

Notă de subsol pe oglinda retrovizoare

unde s-a închis orice ușă
geamurile-s sparte toate
iar Bartók cântă la o coardă
de-ngheață și suflete moarte

unde-n mileniul doi a pășit
un popor de soartă bătut
cu trecut fericit și hulit
și cu un pumn de praf adus

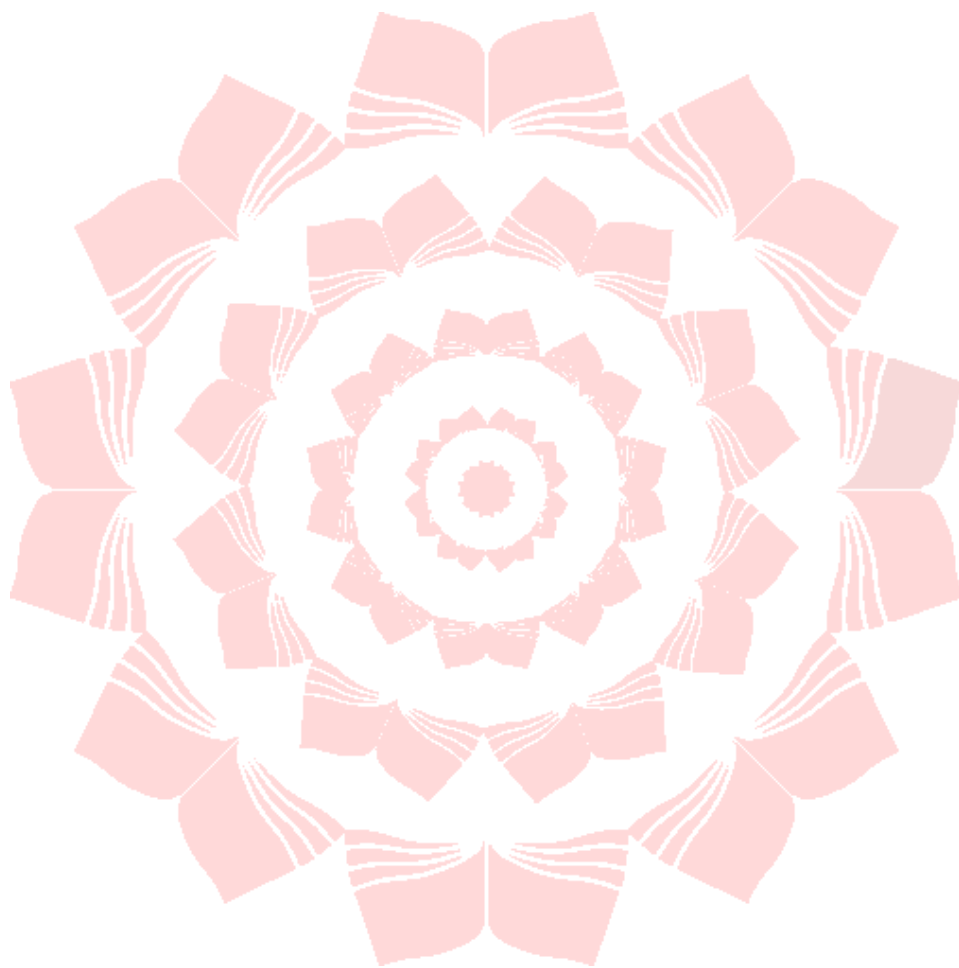
în prezentul smuls nemărginirii
de fiecare neam nezdorbit
unde au vrut să-ți ia firul vieții
pielea și graiul vorbit

ce cuvânt în maghiară vei asculta
Doamne cel ce ne-ai dat țara?
de unde orgoliul infinit
cu care mândri vom dispărea?

căci Tu ești cel ce ne-a plăsmuit
ce am fi noi dar nu suntem
a Ta voință ne-a hărăzit
firea ce pe toți ne înghite

Tompa Gábor

astfel și peste cei biruiți
al tău har ca vinul revarsă-l
și-nvață-i iubirea absolută
pe cei ce-și amintesc și iartă

Criză

Nu sta, căci inspirația nu vine
în veci, și chiar de javra ar sosi,
îți cer de mâncare pisica, nepoții,
și-i galbenă a Muzei dantură:

MuzArta. Au spor cuvintele,
ca iepurii de pace când nu-i fiară
prea aproape, și cu zor navighează
în poemul încă-nescris, între

versul opt și o terțină, accente
goale, virgule ori vigilente
vocale, consoane, luând locul

lui Dumnezeu să îndrume toate
frazele nenăscute sau orfane,
și astfel e desăvârșit sonetul.

